

A, ĐƯỢC ĂN BÁNH NGỌT!

CÔ An, lên sáu tuổi, được ăn bữa tiệc sanh-nhật của một bạn cô, tên là Mi. Bữa đó dẫu xoàng, nhưng cô vẫn nhớ như chôn vào ruột. Nếu hỏi cô ưa-thích gì nhất và được món gì làm vui lòng nhất trong khi ăn bữa tiệc ấy, ắt cô trả lời rất vắn-tắt và rất ngay - thậ t rằng:

—Bánh ngọt!..

Chắc các em không lấy thế làm lạ, vì cô bé đáng yêu đó ít khi được ăn món ấy. Cha cô mất việc đã lâu; mẹ cô phải chịu khó-nhọc mới kiếm ra được tiền để đong gạo mỗi bữa.

Chính ngày ăn tiệc đó, khi trời mát-mẻ, cây-cối xanh-tươi. Chắc mẹ cô Mi tưởng cô An rất thích bánh ngọt, vì bà đưa cho cô nhiều lần.

Quả thật, An chẳng hề bà phải mòi-mọc quá lễ, nhưng lại rất vui-thích vì thấy chiếc bánh to-tướng ngon-ngọt trên cạm bẫy cây nến (đèn cầy) sáng ngời. Cô vừa giương hai mắt thao-lão nhìn bạn tắt từng cây nến một trước khi cắt bánh, vừa nghĩ rằng nếu năm tới, lễ sanh-nhật thứ bảy của mình cũng được như thế này, thì lạ-lùng biết mấy! Từ bây giờ đến bấy giờ, biết đâu cha cô lại chẳng tìm được công-việc?

Bằng vậy, cô sẽ xin mẹ dọn bữa tiệc xoàng và cạm bẫy cây nến trên chiếc bánh ngọt...

An bề miếng bánh thứ hai, bỗng gặp đều thật đẹp dạ. An thấy trong

Mẹ cô Mi đến thăm mẹ cô An và đem bánh ngọt cho cô An

miếng bánh một đồng bạc, nên rất thỏa lòng, và chắc thỏa lòng hơn mọi cô khách kia, bởi chưng đã lâu lắm An chẳng hề được một xu nhỏ dính tay. Vậy, cô An tưởng mình giàu-có đến nỗi phải buộc cần-thận đồng bạc vào góc mũi-soa, vì sợ rớt mất.

Tan tiệc,

bọn trẻ chơi-đùa mãi đến khi An được cha tới đón về. Cô luôn miệng thuật lại mình ở nhà cô Mi vui-thích thế nào, đến khi đi ngủ mới thôi.

Sáng bữa sau, An cầu-nguyện theo lệ thường. An khác hẳn nhiều bạn cùng tuổi mình, vì chúng chỉ cầu-nguyện qua-loa vài tiếng lúc nằm trên giường, gần ngủ thiếp. Chúng không chịu vật-lộn với mình để cầu-nguyện buổi sáng nữa. Nay, khi mới thức dậy, chúng rất cần được Chúa giúp-đỡ để làm đẹp lòng Ngài và được giữ-gìn khỏi tội.

Sáng đó, An đọc bài cầu-nguyện Đức Chúa Jê-sus dạy cho môn-đồ; nhưng tới câu: «Xin cho chúng tôi hôm nay

đồ-ăn đủ ngày.» thì An dừng lại một lúc, rồi tiếp: «Lạy Chúa yêu-đấu, xin làm ơn cho An bánh ngọt nữa.»

Mẹ đề cô An cầu-nguyện xong, đoạn giơ tay ôm cô và cố cắt nghĩa cho cô hiểu rằng nói tóm lại bánh hằng ngày là gồm cả mọi món tốt-lành thật cần-dùng cho mình.

Cô An đáp:

—Nhưng bánh ngọt chẳng phải là một món tốt-lành hay sao?

—Phải chớ, nhưng không ăn bánh ngọt, ta cũng sống được mà. Ta nên biết ơn vì có cơm, thịt và rau ngon-ành.

Thấy cô hơi khó chịu, mẹ cô bèn nói thêm:

—Khi ba có việc làm, má sẽ cho con ăn bánh ngọt; nhưng đương khi chờ-lợi, má không dám xin Chúa cho.

—Nếu con xin Ngài cho bánh ngọt, thì Ngài sẽ giận chắng?

—Má không tưởng như vậy. Ngài hiểu rõ ý con trẻ, rõ hơn người mẹ nhiều ý con gái mình.

—Này, sau khi lớn tiếng cầu-nguyện, con chỉ cất tiếng sẽ sẽ xin bánh ngọt...

Cách gần một tuần-lẽ, mẹ cô Mi đến thăm mẹ cô An. Bà đem theo một gói quà, đưa cho An mà rằng:

—Tôi rất thỏa lòng vì có một người khách thích ăn bánh ngọt tôi làm. Tôi làm cho em một cái, vì trong bữa tiệc trước, tôi thấy em có vẻ ưa ăn bánh ngọt.

Lúc mở gói, thấy chiếc bánh ngọt to-tướng bao đường trắng như tuyết, thì An không biết cảm ơn thế nào. An cẩn-thận đặt bánh lên bàn, rồi quàng hai tay vào cổ bà khách tử-tế mà nói thầm rằng:

—Có phải Đức Chúa Trời biếu bà làm bánh ngọt này cho tôi không?

Bà vừa cười nụ, vừa trả lời:

—Phải, tôi tưởng Ngài thật khiến tôi nghĩ đến việc này.

An nói nhỏ:

—Ấy vì tôi đã xin Ngài ban cho một cái!

—Em ơi, tôi sung-sướng quá, vì được Đức Chúa Trời lựa-chọn để đáp lời em cầu-nguyện. Em cũng nhớ mời ba lại thăm nhà tôi tại buồng giấy, vì chính lúc này nhà tôi đương cần một người đáng tin-cậy.

Từ đó, An không còn cần cầu-xin bánh ngọt nữa, bởi chưng cha cô tìm được việc làm hằng ngày và được trả cao công, nên mẹ cô thường làm bánh ngọt và mua nhiều món ngon-lành.—
Dịch báo Sunday School Times.

XIN NHIỀU MỜI LÀ TÔN-KÍNH!

CÓ người thuật truyện vua *Alexandre le Grand* rất mực yêu-qui một quan nguyên-soái. Vua cho phép quan trịch ấy một món tiền ở kho nhà-nước. Đáp dịp-tiện, quan viết giấy xin trả cho mình một số tiền to quá, đến nỗi viên quan kho bạc không chịu đưa trước khi hỏi ý-kiến vua. Vậy, viên ấy đến trước mặt vua, bày-tỏ việc quan nguyên-soái đã làm. Vua hỏi:

—Người không chịu chi số tiền đó sao?

—Tâu bệ-hạ, tôi không chịu chi trước lúc hỏi ý bệ-hạ. Ấy vì số tiền to quá!

Vua tức-giận. Viên ấy lâu rằng mình sợ chi số tiền đó, thì vua không hài lòng chắng. Vua đáp:

—Người há chẳng biết rằng quan nguyên-soái tôn-kính trăm và nước của trăm bởi viết giấy xin trả nhiều tiền, sao?

Truyện này có thật hay là bịa-đặt cũng chẳng hề chi. Duy ta thật biết rằng mình tôn-trọng Đức Chúa Trời bởi xin ơn dày phước rộng. «Hãy kêu-cầu ta, ta sẽ trả lời cho; ta sẽ tỏ cho người những việc lớn và khó, là những việc người chưa từng biết» (Giê 33: 3).—*Moody.*